

Vzpomínka

Petra Kasalická

Cesta vinula se polem,
kvítí rostlo kolem,
malá Karla s maminkou,
pobíhala krajinkou.

Tu kytičku utrhla,
tam na broučka pohlédla,
náruč plnou
si s sebou nesla.

Kopretiny, zvonečky, slzičky a pantoflíčky,
malebná kytice
v ručkách malé dívky,
uchvácené okolím.

Došly k cíli výletu,
nádherné vile v Sezimově Ústí,
u velké brány stojí
dívka s maminkou
v ruce svírající kvítí.

Tajní u brány se jich ptají,
co tu chtějí,
ony, že prý
pozdravit přišly pana a paní Benešovy.

Pohled zprvu nemilý,
pustit je nechtějí.
A tu zpoza rohu
velká skupina přichází.

Jsou to sokolové,
ruce plné dárků
pro milé lidi, prezidentovi.

Tajní se radí,
nakonec se brána otvírá,
sokolové mohou dál,
s nimi maminka i Karla.

Procházely kolem
pohádkové vily,
to byl opravdu zážitek.
Na takovou krásu pohledět.

Bohužel pan prezident
byl v tu dobu nemocen.
Tak z balkonu mával
pouze bílým kapesníkem.

Obešli vilu,
přišli k zadnímu vchodu,
sokolové si nastoupili,
vedle sebe v řad.

Dveře se otevřely,
nádherná fenka vlčáka
běžela jim v ústrety.
Za ní, jako princezna,
vyšla paní Benešová.

Krásné hedvábné šaty,
s květovaným vzorem,
na ní jen zářily.

Ale ty boty,
červené italky,
panečku to byla
tehdy móda.

Paní Benešová přebírala dary od sokolů,
poté si to zamířila,
přímo ke Karle.

Která stále svírala
v ručičkách svých
kytičku, co po cestě
si natrhala.

Ona přistoupila blíž
a pověděla
Tyhle květiny já mám nejradši.

Ty jsou pro mě?
Karla řekla ano,
paní Benešová si kytici vzala, poděkovala.

Dala pusu na čelo
a šlo se zpátky domů.
To byl ale výlet.

